

Повтарямъ Иванъ-Тингъ-Хай, ти си сладъ
и малко за да отхвърнишъ кръста отъ рамото
на гобѣйското, обаче за да ми докажешъ своя
любовъ къмъ твѣй гобѣйско, сѣдани и върви на
пѣво. Тамъ ще намеришъ съществото, въ което
сѣ срещани хиляди отрови, хиляди страдания.
Изгнй тѣхъ отрови и ти ще се приближишъ
къмъ моя тронъ.

Стихна масата на Вѣнската сила, зер-
нитъ облаци пакъ прихлѣтхоа разроменитъ си
коси, огромни стѣнки легнаха около храма,
а скръбнитъ кийариси бавно и тихо повдиг-
наха своитъ тела.

Кордъ, съ непокосително рѣшение въ очи
съ широки крачки трѣгна Иванъ-Тингъ-
Хай, тѣ не стори двадесетъ крачки, когато
той разколебанъ и украсенъ отсѣднѣ назадъ
прѣзъ нево-штовене съществото, за което бѣ
говорилъ творецитъ. Нѣколко като дѣстѣцъ на
яблкови цѣтъ, сѣтѣно като упрѣнна заръ,
ласкаво като прѣлѣтенъ зефиръ и хубаво като
симео херувимче, то сѣ легнало подъ стѣната
на сѣроевъ кедръ. Край нево нѣтърѣ и изр-
ови нѣмечеа убиваха средѣри масѣа, бистро
потою, то дѣноа на което блѣстѣха златни
зрѣнцѣа покотѣше ириво, кѣрвавъ максъ, мод-
ри тѣменугѣти. и дѣвѣйвенѣбѣти парцѣси лѣхо
си дѣлѣха и сѣваха своя сѣноитъ съ звѣкѣтъ
пѣти на пѣтирѣтъ.

И въ това същество, въ тази непаглед-
на гѣма бѣха срещани и приютени ядо-